

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, W. L. Ghijsen, N. G. Kam,
J. L. A. Ledeboer, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is /3,50, bij vooruitbetaling /3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

BERICHT.

Het volgend nummer verschijnt na de Kerstvacantie.

Iets over de verhouding van de Sociaal-democratie tot gewelddadige actie.

(Vervolg en Slot.)

III.

De komende sociale revolutie zal een einde maken aan den klassenstrijd tusschen bourgeoisie en proletariaat door de overwinning der arbeiders klasse. Deze, dan tot de politieke macht gekomen, zal zich haasten de productiemiddelen in collectief bezit te doen over gaan.

Hoe zal deze revolutie zich voltrekken?

Wij zijn geen profeten of zieners in de toekomst, wij kunnen dus niets vaststaands voorspellen, slechts met volle zekerheid zeggen, dat het van velerlei oorzaken, van kleinnigheden misschien, zal afhangen, en dat de voltrekking voorzeker niet bij alle volkeren en in alle landen dezelfde gedaante zal aannemen.

Van zeer grooten invloed is de houding der bezittende klasse op 't kritieke moment, ja deze zal wellicht beslissend zijn voor den vorm der omwenteling. Indien dan de bourgeoisie verstandig blijft, en inziet, dat haar dagen als heerschende klasse voorbij zijn, als zij dan, om zoo te zeggen, vrijwillig afstand doet van haar voorrechten en wil medewerken tot omkeering van den politieken en juridischen bovenbouw der maatschappij, ja dan zal, zonder twijfel, geen geweld gepleegd, geen schot gelost, geen droppel bloed gestort behoeven te worden. Zulk een gang van zaken waren stellig wenschelijk.

Maar een zoodanige tegemoetkoming der bourgeoisie, zij moge het individueel belang haren leden zelfs dienen, is geenszins noodzakelijk om langs vreedzamen weg de omwenteling te voltrekken. Indien aan de arbeiderklasse maar vrijheid van beweging en politieke rechten gewaarborgd zijn, dan zal zij stellig eens in parlementen de meerderheid verkrijgen en langs den weg der wetgeving al haar plannen en eischen kunnen doorvoeren, ook al verzetten de bezitters zich met vollen macht. Deze weg lijkt mij de meest waarschijnlijke, aangezien alles er op wijst, dat de bourgeoisie tot het laatste haar voorrechten zal verdedigen.

Maar er zijn andere omstandigheden denkbaar. Het is zeer goed mogelijk, dat de bezittende klassen alle pogingen der arbeiders, om zich langs wettigen weg uit den toestand der loon slavernij te verheffen met brutale onderdrukkingsmaatregelen beantwoordt. Het is mogelijk, dat de bezitters door uitzonderingswetten (zooals voorheen in Duitschland en thans in Rusland) de socialistische propaganda dwarsboomen, de arbeidersbeweging belemmeren, het kan gebeuren, dat zij door allerlei hatelijke bepalingen onder schoone leuzen, de vakorganisatie in haar groei stuiten; ik wijs b.v. op de Amsterdamsche politie-verordening tegen het posten; op de aansprakelijkheid der vakverenigingen tot betaling van schadevergoeding aan werkgevers, in sommige gevallen, als

deze door stakingen verliezen hebben geleden, in Engeland, waar men echter deze wet niet in praktijk heeft durven brengen, etc, etc. Wie ziet niet, hoe in vele landen een openlijk of vermomd census-kiesrecht de arbeidersklasse geheel of gedeeltelijk buiten de wetgeving sluit? Behoef ik verder te wijzen op allerlei onderdrukkingsmaatregelen; ruw optreden der politie, verbod van aanprijzen bij 't venten van socialistische lectuur, zaalafdrijving, onverantwoordelijk spoedig schieten op rumoerige werkstakers, op een justitie, die bij de arbeiders den naam van „klassejustitie" heeft verworven? Is niet in Saksen toen de sociaal-democraten op 't punt stonden de meerderheid in den landdag te verkrijgen, het algemeen kiesrecht verknoeid geworden in een drie-klassen kiesrecht, dat de arbeiders weer voor den eersten tijd in de minderheid houdt?

Voorwaar, indien het proletariaat, in zijn vrije, natuurlijke ontwikkeling belemmerd of gestuit, eenmaal als een dolle stier zijn ketenen verbreekt en in blinde razernij alles omverwerpt, wat hem in den weg komt, als dan schrik en onsteltenis, moord en brand aan de orde van den dag zijn, aan wie zal dit dan te wijten zijn?

Aan hen, die hun geheele leven besteed hebben ter opvoeding en organisatie der massa, om langs wettelijken weg het noodzakelijk historisch proces te volbrengen, of aan diegenen, die elk pogen tot geleidelijke en vreedzame ontwikkeling hebben verijdeld door misbruik hunner brute macht, die met brutaal geweld de opstevende arbeiders telkens weer in het moeras van fysieke en moreele verdierlijking hebben teruggetrapt?

Als dan eindelijk de bom barst, aan wie dan de schuld? Over wie zal het gericht der geschiedenis het veroordeelend vonnis uitspreken?

Is door de houding der bezittende klasse een catastrofe, bloedig en gewelddadig, onvermijdelijk geworden, is, om zoo te zeggen, het proletariaat, bewust geworden van zijn oeconomische positie, zijn geschiedkundige roeping en zijn politieke onmondigheid, tot het uiterst getart, dan nog zal het van veel oorzaken afhangen, hoe lang of het zijn vernederende stelling in de maatschappij nog zal blijven dulden, m. a. w. op welk oogenblik het zijn keten zal afschudden.

Een kleine aanleiding kan de vonk zijn, die het vat kruit doet ontbranden, maar dergelijke toevalligheden hebben des te minder beteekenis, naarmate de organisatie der arbeiders, hun democratische discipline deugdelijker is.

Verder zal een driftig, opvliegend volk eerder naar de wapenen grijpen, dan een kalme phlegmatische natie. In een land waar een volksleger of geen groote staande armee bestaat, of waar de bezitters niet op 't leger kunnen staat maken, zal men spoediger tot opstand durven besluiten, dan daar, waar de bezittende klasse op een sterk, streng gedisciplineerd leger steunt. Waar bovendien in één land direct barrikaden opgeworpen zullen worden, daar zullen de arbeiders van een anderen staat eerst nog eens een ultimatum stellen in den vorm van een algemeene werkstaking.

Hoe staan wij Sociaal-democraten nu ten opzichte van zulk een gewelddadige catastrofe, noodzakelijk geworden door de brutaliteit en de verblinding der heerschende klasse? Aanvaarden wij zulk een noodzakelijkheid slechts noode, of zouden wij haar toejuichen, haar voltrekking bespoedigen of trachten te stuiten? Dit hangt geheel af

van het karakter der beweging. Wij hechten in geen geval iets aan anarchistische dynamiet-aanslagen, die zich richten tegen enkele personen en niet tegen het kapitalistische stelsel, al verfoeien wij ook de barbaarsche manier, waarop de bourgeois-rechters deze anarchisten straffen, veel gruwlijker dan gewone moordenaars gestraft worden, terwijl de anarchisten toch, misschien uit wraakzucht, mogelijk door edele, humane bedoelingen gedreven hun toevlucht tot de misdaad nemen, nimmer persoonlijk voordeel beoogen, wat bij de andere moordenaars zeer dikwijls wel het geval is. Bovendien weten de anarchistische vorsten-moorders bijna zeker, dat zij zich zelf opofferen, en daarom beschouwen we zulke menschen niet als schurken, maar als opgewonden, misleide individus, tot wanhoop gebracht door het zien of ondervinden van veel ellende en onrecht.

Verder behoeft niemand te vreezen, dat wij ooit blindelings maar de massa tot het plegen van geweld zouden aansporen.

Integendeel, er zullen vele gevallen zijn, waarin wij al onzen invloed op 't georganiseerde deel der arbeiders zullen aanwenden om hen af te houden van opstand en geweld, en hoe krachtiger de proletarische organisatie, hoe deugdelijker de discipline is des te meer kans dat de leiders gehoorzaamd, hunne bevelen opgevolgd zullen worden. *) Wij achten het bloed der arbeiders te goed, wij hebben onze kameraden te lief, om doelloos een aantal slachtoffers te maken, alleen om aan een gevoel van wraak over geleden onrecht te voldoen. Wij beschouwen de werkers niet als kanonnenvleesch, zien wij in, dat een gewelddadig verzet hopeloos zou mislukken en in bloed worden gesmoord, doordien de arbeiders, of niet eensgezind, of onvoldoende georganiseerd, of de machtsmiddelen der heerschers nog te krachtig en te talrijk zijn, om een poging tot actief verzet met kans op succes te kunnen wagen, dan zouden wij al onzen invloed gebruiken, om een dergelijk optreden te verhinderen.

Het prediken van opstand in gevallen als bovengenoemde, is of krankzinnig, of misdadig, of beide. Want niet alleen, dat onnoodig bloed zou worden vergeten, tevens zou de eidelijke zegepraal weer onbepaald zijn uitgesteld, daar elke nederdrukking van gewelddadig verzet door de overwinnende reactie, vreeselijke repressaille-maatregelen met zich brengt. Talloos zijn de slachtoffers: honderden leiders en voormannen worden gedood, gedeporteerd, gevangen gezet. Hoewel ik er niet aan denk, de Commune van 1871 als zulk een krankzinnig of misdadig revolutie prediken voor den tijd te beschouwen, haar veeleer voor een onvermijdelijke gebeurtenis houd, wil ik wel zeggen, dat het mede haar nederlaag is geweest, die tot gevolg heeft gehad, dat het zwaartepunt der proletarische beweging van Frankrijk naar Duitschland is verplaatst. Want nadat de Commune in Mei 1871 nedergeworpen was, is zoo gruwelijk dagen lang door de overwinnende Versaillanen gemoord, zijn later zoovelen van de beste volksleiders gedeporteerd of verbannen, andere gelukkige gevlucht, dat de socialistische beweging in Frankrijk tientallen jaren teruggezet werd. De nederlaag der Commune heeft een aderlating voor het Fransche proletariaat met zich gebracht, waarvan het zich, zelfs nu nog niet, volledig heeft hersteld.

IV.

Maar eindelijk, is door de omstandigheden, een gewelddadige opstand noodzakelijk, een catastrofe onvermijdelijk, en naar menschenlijke berekening de kans op slagen groot; of, zet zich, tegen onze waarschuwingen in, toch zulk een beweging door, wier succes twijfelachtig is, dan geloof ik, dat wij geen oogenblik zouden mogen aarzelen, om met volle kracht onze medewerking te verleenen. Want dan geldt het er op, of er onder. Dan mag niet meer gepraat, maar dan moet gehandeld worden. Geen overwegingen van filosofisch-moreelen aard, geen medelijden met onschuldige slachtoffers, zouden ons dan mogen afhouden van onzen heiligen plicht, onze beste energie aan het slagen des opstands te wijden, desnoods met het geweer op de barrikade.

Is het noodig de vele bezwaren en tegenwerpingen te ontzenuwen, die allerwege tegen deze conclusie geopperd worden!

*) Tot voorbeeld diene hier de algemeene werkstaking der Belgische arbeiders in April 1902 ter verkrijging van het A. K. De voorbeeldige wijze waarop deze is opgeheven geworden, toen de strijd was verloren, de arbeiders, bewust van hun kracht, tot 't uiterste verbitterd en getart waren; deze moreele overwinning op 't moeilijkste oogenblik, geeft ons meer hoop en vertrouwen in 't proletariaat dan tien zegepraalen.

„Een gewelddadige revolutie verstoort het productieproces, „brengt een toestand van regeeringloosheid met zich mede”, is een veel gehoorde tegenwerping.

Ik geloof het niet. Een proletarische revolutie, ook indien de voltrekking daarvan slechts door middel van geweld kon plaats grijpen stelt onvoorwaardelijk een deugdelijke organisatie voorop, en juist deze organisatie zal anarchistische uitbarstingen verhoeden, en de geregelde voortzetting van het productie proces verzekeren. Men zie weer naar de veelgemaakte Commune. In hoogst ongunstige omstandigheden trad deze op, in een stad, pas kort geleden belegerd en gebombardeerd en half uitgehongerd. Maar als eenmaal de communards meester waren van Parijs, heerschte er voorbeeldige orde, het aantal misdaden nam snel af. Pas later, toen de Versaillanen den strijd openden en zonder mededogen alle gevangen Parijzenaars doodschoten, hebben deze laatsten met eenige gijzelaars hetzelfde gedaan, o. a. met den aartsbisschop Darboy, nadat een paar maal tevergeefs gepoogd was, dezen met een groot aantal pastoors en paters tegen Blanqui uit te ruilen, die door Thiers gevangen gehouden werd. Voegen we hierbij het bloed der generaals Le Comte en Thomas, beide wegens hun gruwelijke wreedheid bij het volk gehaat, de een o. a. bekend als de beul van de Junidagen van '48, dan hebben wij alle bloed opgesomd, dat door de revolutionaire communards is vergoten, anders dan in een open gevecht!

„Een bloedige revolutie zweept de menschenlijke hartstochten op, verlaagt de moraliteit.”, is een tweede bezwaar.

„Dat de hartstochten in zulke tijden wakker worden is zeker waar. Maar niet alleen de slechte, ook de edele driften treden meer op den voorgrond. Naast blinde woede zien wij de verhevenste zelfopoffering, naast losbandigheid strenge deugd, naast verraad, trouw en heldenmoed meer dan anders hoogtij vieren. Toen in 1790 de eerste Fransche constitutie op het Champ de Mars zou worden afgekondigd, werkten vele duizenden van allerlei rang en stand daar, om het terrein in orde te brengen voor deze ceremonie, geheel beheerscht door eenzelfde revolutionaire extase, eenzelfde geloof, dat nu vrijheid, gelijkheid en broederschap zouden komen. Carlyle verhaalt hoe iemand daar verscheen, zich van rok en vest en twee horloges ontdoed, en aan 't werk ging. „Maar uwe horloges,” riep men. — „„Wantrouwt men zijn broeders?”” was 't antwoord. De horloges werden niet gestolen. Zou dit ook niet gebeurd zijn in kalme tijden?

Een derde bezwaar: „Het doel heiligt de middelen niet. „Gij moogt niet een betere maatschappij trachten mogelijk „te maken met onzedelijke middelen van geweld.”

Onzedelijke middelen van geweld! Eilieve, welke maatregel, welke wet voert men zonder geweld uit, waar meerderheden en minderheden bestaan, die in belangen en meeningen lijnrecht tegenover elkaar staan? Zijn de menschen vrijwillig in de gevangenis, beklimmen zij uit eigen beweging het schavot, betalen zij altijd uit vrije verkiezing belasting, of gaan zij altijd voor hun genoegen in militaire dienst? Neen, maar dit is wettig geweld. Toegegeven, maar als dan een onderdrukt volk in opstand komt, de Nederlanders in de 16e eeuw tegen Spanje, of in 1813 tegen Napoleon, de Amerikanen in 1773, de Zuid-Afrikaansche Boeren in 1883 tegen Engeland? Als in 't volgende jaar, deze laatste eens een poging deden om zich van 't Engelsche juk te ontdoen, zoudt gij dat dan afkeuren, omdat zij zich zouden bedienen van onzedelijke middelen van geweld?

En als een volk wel die middelen mag bezigen om zijn nationale onafhankelijkheid te verkrijgen, wie durft dat dan weigeren aan een volk, een klasse, die gedwongen is zijn menschenlijk er mede te veroveren?

„Maar de ongelukkige slachtoffers! Wij kunnen nooit „een middel goed keuren, dat het bloed van duizenden „onschuldigen zou doen vloeien, al is 't doel ook nog zoo „verheven!”

Laat ik beginnen te zeggen, dat stellig ieder weldenkende oprecht het opofferen van onschuldigen zou betreuren. Maar wij zouden het moeten aanvaarden als een onvermijdelijkheid, een noodzakelijk kwaad. Want oneindig langduriger is het lijden, oneindig gruwlijker zijn de martelingen, en vele malen talrijker de onschuldige slachtoffers, die in de hedendaagsche maatschappij dagelijks worden geofferd op het altaar van God Kapitaal.

Of, wat lijkt verkieselijker? Door een kogel op de barrikade, door den bijl eener guillotine te vallen, of een langzamen hongerdood te sterven, weg te kwijnen in de kelderwoning eener groote stad?

Zijn de mijnwerkers, die onder den grond door een ont-

ploffing om 't leven komen, vaak veroorzaakt door verwaarloozing van veiligheidsmaatregelen, ter besparing op de productiekosten, geen onschuldige slachtoffers van het kapitalisme?

Wie draagt de verantwoordelijkheid voor den dood van de duizenden kinderen, vóór de geboorte of in de eerste levensjaren gestorven, slachtoffers van de vergiftigende takken van industrie, waarin de moeder een schamel stukje brood tracht te verdienen?

Als de heerschers geen arbeiderspensioenen willen betalen, en de afgeleefde werkers dus in 't werkhuis een harden ouden dag hebben, losgescheurd van alles wat hun dierbaar was, wie durft dan zeggen, dat zij zulk een lot hebben verdiend?

Als daar op 't verre slagveld in Afrika, in China, op de Phillippijnen of in Atjeh, de vele dooden vallen, de tallooze gewonden zieltoegend reutelen, uitgezonden om hun onderdrukkers de Chamberlain's, de Duitse jonkers, de Amerikaansche geldkoningen, kortom de kapitalisten nog rijker te maken, dan zij al zijn, wie durft dan nog ontkennen, dat daar slachtoffers zijn gevallen, noodeloos en onschuldig geofferd aan den Mammon?

De talloozen, die door drank en ontucht hun lichaam en ziel verwoesten, omdat de zware strijd om 't bestaan, alle hogere levenskiemen heeft verstikt, alle edele gevoelens uitgewied; de prostituées, die uit honger hun lichaam aan den meestbiedende verkoopen moeten, de misdadigers, die onze wantoestanden, onze wanopvoeding hebben voortgebracht, wat zijn zij anders dan slachtoffers onzer samenleving? En gij bezitters, durft gij hoogmoedig allen schuld van u schuiven, en met vroom ooggedraai uitroepen: „Ben ik mijn broeder's hoeder?” of wel „Heer, ik dank u, dat ik niet ben, gelijk deze!”

En als wij nu door middel van een geweldadige revolutie een einde konden maken aan al deze martelingen, als wij zooveel in 't vervolg konden redden van een ontijdigen dood, van een verwoest leven, al zij het ook ten koste van vele onschuldige slachtoffers; en wij lieten het na, wat anders zouden wij doen dan een geneesheer, die uit valsche gevoeligheid, uit vrees zijn patient pijn te doen, aarzelt het mes in het kankergezwell te zetten, hem maar liever een langzamen dood laat sterven onder gruwelijk lijden?

En toch, vurig wenschen wij, dat de catastrofe niet hevig, niet gewelddadig, niet bloedig zij. De revolutie komt, moet komen, want met ijzeren noodzakelijkheid doet de geschiedenis haar werk. Wij kunnen haar loop niet keeren, slechts haar bedding effenen.

De revolutie komt, moet komen, langs wettelijken weg als 't kan, langs gewettigden weg van geweld, als het moet. Moge het laatste niet noodig zijn.

Nee, het zal niet noodig zijn. Want het strijdend proletariaat wordt al meer en meer zulk een macht, dat de heerschers niet doof kunnen blijven voor zijn eischen, deze noodgedwongen een voor een moeten inwilligen. En het proletariaat verkiest den wettigen weg, en zal daarlangs de nieuwe maatschappij inleiden, de nieuwe samenleving, die beteekent opheffing der klassen en klassen-heerschappij, beëindiging van uitbuiting en onderdrukking, komst van een nieuw tijdperk van voorspoed en ontwikkeling.

T. T.

Weekblad-Redactie.

Waar in het vorige S.-W. de heer Stoffel meent als oudste redacteur recht te hebben op het maken van eenige bemerkingen, daar zij het mij als oud-redacteur vergund de mijne er bij te voegen.

Allereerst dient opgemerkt, dat de heer Stoffel het vorige jaar uitstedig is geweest, dus onmogelijk de geschiedenis van het weekblad in dien tijd geheel kan kennen. Hij bewijst dit door te zeggen, dat de redactie toen eene nagenoeg geslaagde poging heeft gedaan tot zelfmoord. Dit is minder juist. De redactie is er toen te nauwernood in geslaagd ons weekblad in 't leven te houden, en de oorzaak dat dit in zoo zwakken toestand kon komen, is te vinden in de opvatting, die tot aan 't begin van dat jaar als richtsnoer heeft gediend, de opvatting, die de heer Stoffel weer huldigt, waar hij zegt; „Ons blad moet zijn het blad van diegenen, die vooruitwillen, die wat nieuws, wat anders hebben te beweren. . . . Daarmee is gezegd, dat de re-

dactie wijs doet met zich aan te vullen uit een bepaalden kring van menschen.”

Hiertegenover zou ik willen stellen dit: „Het weekblad moet zijn het orgaan der Delftsche studenten. Dat de „vooruitstrevenden”, meestal tevens menschen, die graag schrijven, dan nog de meeste kolommen zullen vullen, is waarschijnlijk; maar zij mogen niet uitsluitend de redactie vormen. Het stelsel, dat slechts schrijvers redacteur konden wezen, is in de praktijk van het vorige jaar onhoudbaar gebleken; en zal nu weer tot een crisis voeren, indien er niet van afgeweken wordt. Zooveel mogelijk moet de redactie uit alle kringen gekozen worden. Dit geeft grooter bekendheid aan het weekblad; het zal meer gelezen worden; en van meer kanten zullen stukken worden ingezonden; grootere levenskracht zal het gevolg zijn, en wij zullen minder kans hebben onze literatuur beheerscht te zien door het maffe Leiden — wat, zoover te voorzien is, het geval zal wezen, indien ons weekblad verdwijnt.

Mijne conclusie is dus: vul de redactie niet aan uit een bepaalden kring van menschen; maar juist uit zooveel mogelijk verschillende kringen. Laat het Studenten Weekblad zijn naam met eere dragen, dat 't het blad zij voor onze Delftsche Studenten.

R. A. VERWEIJ.

NASCHRIFT.

De heer Verweij zal het mij ten goede houden, wanneer ik zeg, dat de proef verleden jaar genomen, geen schitterende resultaten heeft geleverd; de moeite om het blad vol te krijgen, de veelvuldige voorstellen, om er maar uit te scheiden, aan 't eind van den vorigen jaargang, bewijzen dit. Ik heb de vorige keer al in een noot gezegd, dat 't blad als „Delftsch Studenten Nieuwsblad,” een functie, die 't zeker ook heeft te vervullen, geen redacteurs alleen correctoren, noodig heeft; dat 't echter als kámpplaats van meeningen, wat 't altijd, behalve nieuwsblad, zijn zal, een bijzondere plaats zal hebben in te nemen, want als 't dit niet doet, verliest 't, als gebleken is, zijn recht van bestaan naast een blad als „Minerva” geheel.

De heer Verweij vatte echter mijne beperking niet te eng op; als ik spreek van „een bepaalden kring” bedoel ik niet een kring van dynameters of iets dergelijks, maar eenvoudig die vrij ruime kring van studenten, die een ruimere opvatting dan de geijkte van 't studentenleven hebben, en die daardoor vanzelf tot de „vooruitstrevenden” behooren in de onmiskenbare stroomingen, die dat leven vervormen.

STOFFEL.

Het Studenten-Weekblad.

Naar aanleiding van de stukjes van H. S. en Stoffel in het vorige S. W., wilde ik ook eens mijne meening uiten over wat het S. W. moet zijn, vooral daar Stoffel mij o. a. verweet, een nagenoeg geslaagde poging te hebben gedaan, tot vermoording van het S. W.

De eerste eisch, die ik stel aan het S. W. is, dat zij het orgaan is van zooveel mogelijk Delftsche studenten.

Dit is nu m. i. alleen te bereiken, wanneer de redactie niet geheel bestaat uit een afgesloten kringetje. Nu lijkt het mij ook niet wenschelijk, de redactie te laten kiezen door de abonné's en wel om verschillende redenen, die ik niet nader zal uitwerken. Het bezwaar van Stoffel is echter niets waard. Het blad is niet het eigendom van de redactie, zooals Stoffel zegt, maar van den heer Waltman. De redactie heeft niets anders te doen, dan voor den inhoud te zorgen en b. v. over de financiën heeft zij absoluut geen macht, zelfs geen contróle. Dat de heer Waltman eigenaar is van het blad, is dan ook dunkt mij reeds een onoverkomelijk bezwaar voor aanvulling van de redactie door keuze. Wilde men dit toch, dan zou het D. S. C. het blad moeten exploiteeren als officieel orgaan. Nu aanvulling door keuze dus door mij niet wenschelijk en mogelijk wordt geacht, eisch ik van de redactie, dat zij zich zoodanig aanvult, dat zij vertegenwoordigers bevat van zooveel mogelijk richtingen en kringetjes in het D. S. C. In tegenstelling met Stoffel, houd ik dit voor de eenige methode om het S. W. in leven te behouden. En nu over de poging tot moord. Op dit punt is verdediging mijnerzijds niet noodig; ik neem het

Stoffel niet kwalijk, dat hij iets zei, dat kant noch wal raakt; hij was immers het vorige jaar niet in Delft; het is echter onvoorzichtig, om zoo maar in de ruimte te bazelen over iets, waarvan je niets weet. Ik zal je daarom eens de ware toedracht vertellen, Stoffel. De vorige redactie, ik zal maar kort zeggen de redactie J. F. L., had het blad bijna vermoord, door eenzijdige aanvulling. Met J. F. L. ging de laatste redakteur heen, de Minerva juichte. Nu komt echter onze redactie; zij weet voor het S. W. weer geestdrift te wekken, zoodat niettegenstaande men laat begon, pas na den groentijd, meer abonné's dan ooit teekenden.

Het geheele jaar door hadden wij geen gebrek aan medewerkers en deze kwamen voort uit de meest verschillende kringen van het D. S. C. Hieruit ziet men dus inplaats van een poging tot moord, een nieuwe opbloei en wanneer Stoffel tevreden is over het S. W., dan plukt hij de vruchten van hetgeen wij verleden jaar zaaiden.

Nu doelt Stoffel misschien op den inhoud van den vorigen jaargang. Ik wil daarover niet uitweiden, want m. i. is de inhoud van het S. W. van zeer ondergeschikt belang; hoofdzaak is, dat het een plaats van uiting is voor velen. Verbeeld u niet redactie, dat men uw blad leest om den inhoud. In andere bladen kan men alles veel beter lezen, dan in het S. W. Men leest het, omdat men de schrijvers persoonlijk kent, men amuseert zich, wanneer de zoo vreedzame Verwey een ophitsing tot schelden levert, of wanneer de zoo bedeesde Kam een laatdunkend stukje schrijft, of wanneer W. G. de studenten verdeelt in enkel hoog-reine en enkel hartstochtelijk-zinnelijke.

Soms leert men door het S. W. iemand kennen van een kant, die men nog niet gezien had en dan doet het goed.

Waar dus niet de inhoud in de eerste plaats van belang is, maar de gelegenheid tot uiting, zoo moet deze laatste zoo uitgebreid mogelijk zijn. Wanneer de redactie goed verdeeld is, zal iedereen licht een redakteur kennen en wanneer men een redakteur kent, overwint men eerder de beschroomdheid tot schrijven. Daarenboven wordt de belangstelling in het S. W. gaande gehouden, wanneer elk kringetje zoo z'n redakteur heeft.

En hiermee heb ik gezegd; ik herhaal weer: acht vooral de dingen niet te gewichtig, behoud de goede verhoudingen.

D. DE IONGH WZN.

NASCHRIFT.

Bovenstaand stukje kwam te laat in, om tijd over te laten voor een voldoende antwoord. Even wil ik opmerken, dat de heer Waltman uitgever van 't blad is, welke uitgaaf hem door de redactie, die eigenares is, wordt opgedragen. Wil de redactie voor haar blad een anderen uitgever zoeken (waaraan zij natuurlijk niet denkt) dan ligt dat slechts aan haar. De opvatting van den heer de Jongh, dat 't blad een gezellig familieblad moet zijn, waarin de redacteuren zowat de rol van lollige kennissen, of ook wel eens die van komiek ('t zij met, 't zij tegen hun zin) vervullen is de mijne niet.

STOFFEL.

Kort antwoord.

Mijn vorig stukje in het S.-W. heeft de algemeene verontwaardiging gewekt. Niet alleen gaven Coenen en H. S. in het S.-W. als hunne meeningen te kennen dat dergelijke stukjes (volgens den eersten wegens hunne vervelendheid; volgens den tweeden wegens hunne éézijdigheid) niet geplaatst behoorden te worden, maar ook in de bloemkoolspeech (die ik wegens uitstedsigheid niet heb kunnen bijwonen) schijnt de almanak-redactie zich verplicht gevoeld te hebben, naar aanleiding van dit stukje, de noodige hoeveelheid spot over mij persoonlijk ten beste te geven.

Ik wil daarom, al acht ik het stukje als momentele uiting niet voor polemieek geschikt, zeer in het kort mijn optreden nog even motiveeren.

Het spijt mij dat de aanvallen, ook in het S.-W., met persoonlijke hatelijkheden gekruid zijn geworden. Ik had gehoopt dat mijne tegenstanders, althans die in het weekblad, zich zelf hoog genoeg zouden gevoeld hebben, om een dergelijke polemieek tegen den persoon, inplaats van tegen het geschrevene te verfoeien. Ik zal in mijn antwoord dan

ook alle mogelijke persoonlijkheden trachten te vermijden.

H. S. begint met een aanval op de redactie, beweert daarin, dat hij wel betere redacteuren dan de pas benoemde weet aan te wijzen enz.; welnu dat kan best mogelijk wezen, en het is stellig heel jammer voor H. S. dat die studenten niet in de redactie zitten. De wijze, waardoor hij zijn beweringen wil motiveeren, is echter al heel zonderling. Hij beschuldigt ons namelijk van éézijdigheid en wil dit bewijzen door de stukjes van N. G. Kam en W. G. in het vorige nummer. Maar S., deze stukjes, al zitten de beide samenstellers in de redactie, bewijzen toch nog niet dat die personen als redacteur éézijdig zijn. Eerst, als stukken met tegenovergestelde meeningen geweigerd werden, eerst dan zou uwe klacht eenige reden van bestaan bezitten.

Volgens mijne meening toch moet de redactie alle stukken, tenzij hunne inhoud kwetsend, insinuerend of zeer onbeduidend is, opnemen, hierbij er volstrekt niet op lettend, of de schrijver zich al of niet op een éézijdig standpunt stelt. Is één der lezers van een tegenovergestelde meening, de redactie zal evenmin zulke stukken moeten weigeren.

H. S. verwacht echter blijkbaar den redacteur en het individu W. G. en veronderstelt nu, dat mijn stukje als redacteur geschreven en geplaatst is. Dit was natuurlijk geenszins het geval; als redacteur zal ik er even goed vóór zijn een stukje van tegenovergestelde richting op te nemen.

Dat mijn stukje vervelend en overbekend was, och, Coenen, dat is misschien zoo. Vergeet echter niet, dat vele zaken, door iedereen als verkeerd geweten, vaak langen tijd blijven bestaan, alleen omdat niet gedurig op hunne verkeerdheid gewezen wordt.

Coenen begaat verder ook een maar al te dikwijls gemaakte fout. Hij meent namelijk dat het onnoodig is, om algemeen bestaande toestanden, ook al zijn zij verkeerd, steeds als zoodanig te bestempelen. Ook al huichelt iedereen, toch is en blijft dit een afkeuringswaardige daad, die ik, zoo het mij mogelijk is, steeds zal blijven afkeuren, en die ik, zoolang ik hiertoe de macht bezit, in anderen zal blijven laken. Verder lijkt mij echter, dat vooral onder de studenten een dergelijk huichelen grootendeels vermeden kan worden.

En al verwacht ik ook weinig resultaat van een dergelijk opmerkzaam maken, toch heb ik daardoor het mijne gedaan en heb althans gezorgd, dat onze fouten, maar al te vaak door sleur en tijd vergeten, aan ons zelf bekend blijven.

Uwe eerste insinuatie en verdachtmaking heeft mij echter grootendeels den lust benomen voortaan nog iets in het S.-W. te schrijven. Wanneer zulk een kleinzielig motief door anderen, en dan nog wel door één mijner mederedacteuren, als drijfveer van mijn schrijven beschouwd wordt, ontbreekt mij de lust mijn meeningen in het vervolg aan anderen bekend te maken. In uw stukje heb ik te vergeefs naar eene, al was het ook slechts gedeeltelijke motiveering van uwe begin-insinuatie gezocht.

Nog even wil ik terug komen op het door H. S. beweerde.

H. S. beschouwt mijn stukje als een momentele uiting; dit is juist, dit is het ook geweest. Ware ik niet door een plotselingen afkeer vervuld geworden, waarschijnlijk had ik mijne opmerkingen niet zoo kras en bot geuit. Toch ben ik niet, zooals hij blijkbaar vermoedt, direct als een nijldige jongen aan mijn bureau gaan zitten; maar heb eerst een paar dagen later mijne meening over dergelijke vertooningen opgeschreven.

Daar ik in mijne eerste studie jaren het echte studentenleven heel goed gekend heb, acht ik mij best bevoegd een oordeel over dergelijke vertooningen uit te spreken. Hierbij blijf ik natuurlijk strikt persoonlijk, daar ik mij onmogelijk in anderer dronkenmansgevoelens kan verplaatsen. Ik zelf heb mij vroeger altijd, nuchter geworden, verbaasd over de laagte, waarop mijne genoegens de vorige avond gestaan hadden. Voor iemand die dronken is lijken de grofste en ruwste grappen aardig, zijn de meest elementaire, hoogere, menschelijke gevoelens verdwenen.

Daar de officieele feesten van te voren op eene vergadering besproken worden, en het dus geen geïmproviseerde dronkemansuitingen zijn, vindt ik het gewenscht niet als dronkeman over dergelijke vertooningen te praten, maar nuchter na te gaan of deze opvoeringen al of niet ons passen.

Mijn (natuurlijk eenzijdige) opinie is ook nu nog dat voor zinlijk aangelegden vertooningen met vrouwen te verdedigen blijven, maar dat flauwe kinderachtige Café-chantant opvoeringen voor alle verstandelijk ontwikkelden als te laag beschouwd moeten worden.

Daartegen wenschte ik in mijn vorig stukje op te treden, tegelijk daarbij te kennen gevend, dat ik het dikwijls

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 18 DECEMBER 1902.

door mij gehoorde argument, als zouden dergelijke opvoeringen noodzakelijk zijn om de eer van ons corps hoog te houden, allerbespottelijkst vind. Misschien is voor velen hierdoor mijn optreden nog niet gemotiveerd, het zij zóó; dat ieder van mij denke, wat hem goed dunke.

W. G.

Aan het Oud-Lid.

Zonder te willen spreken over de strekking van uw stukje en ook achterwege latend beschouwingen over de bekende toon, daarin aangeslagen moet ik toch eenige feiten constateeren opdat de lezers geen verkeerde voorstelling van de zaken zullen krijgen.

Ten eerste vind ik het niet meer dan logisch en bovendien zeer op zijn plaats, naar aanleiding van den moeilijken tijd, die achter ons licht, dat de boekhouder in de Diërede werd herdacht wegens zijn bijzondere diensten. Misselijk zoude ik het vinden indien dit ware achterwege gebleven om reden, dat 't vroeger jaren nooit gebeurd was en dat dit misschien zou zijn koren op den molen des heeren Jordens. Wat een kinderachtige motieven, wat een berekening!

Ten tweede heeft Jan van de leeszaal geen 13 uren doch een 10½ uren werkdag en heeft bovendien in normale omstandigheden nooit nachtdienst te verrichten. Reeds herhaaldelijk is mij gebleken, dat men hieromtrent verkeerd was ingelicht en daaruit concludeer ik, dat men bij een verkeerde zeer zeker partijdige bron gaat informeren!

Ten derde zegt u dat de kok een hondenbaantje heeft. In tegenstelling met vroeger wordt hij tegenwoordig bijgestaan door een tweede-kok die een groot gedeelte van zijn werk heeft overgenomen. Bovendien verricht ook de kok geen nachtdienst en verdient f 65,— 's maands + de extra's.

Ten laatste wil ik betreuren, dat u meent, dat wij zoo onwaar oordeelen dat 't voorstel-Stoffel, wél en 't voorstel-Jordens niet is aangenomen omdat men de persoon-Jordens minder mag dan de persoon-Stoffel.

Geloof u niet, dat de inhoud van het voorstel ook een weinig (!) gewicht in de schaal heeft gelegd?

Ik wil evenwel deze verschillende afdwalingen van u wijten aan onbekendheid met den tegenwoordigen toestand en hopen dat u ons niet meer komt inlichten omtrent zaken, die we beter weten dan u!

O. C. A.

De Almanak.

Wie over een voortbrengsel van menselijke vaardigheid 't een en ander wil zeggen ten opzichte van de hoedanigheden ervan, moet noodzakelijk aan 't vergelijken gaan. Wat toch is meer betrekkelijk dan begrippen als „goed, mooi”, of „wel aardig” en „nog zoo gek niet”! En bij dat vergelijken kan hij zich stellen op twee standpunten, of, beter gezegd, zich wenden naar twee richtingen. Hij kan zich te eener zijde keeren naar den kant van het zéér goede en zéér schoone, hij kan zich het licht, dat daarvan uitstraalt, in de oogen laten schijnen en dan, nog knippende met de oogleden, zal hij kijken naar wat hij te beoordeelen had, en er vooral de donkere schaduwen, de grijze vlakken van ontvangen. Maar ook kan hij zich wenden in de richting van het middelmatige, (want dat, niet het zéér leelijke staat diametraal tegenover 't zéér schoone), en zijne oogen, aan de grauweheid daarvan gewoon geraakt, zullen lichtkanten en kleureffecten waarnemen, waar hij daareven slechts vlakheid zag.

Voor hem, die het ernstig meent met de kunst, die den weg wil wijzen ten goede, en daardoor den weg wil banen naar 't hogere, voor hem is zeker de eerste handelwijze de eenig mogelijke. Maar dit is een zeer ernstige zaak, die met haar onderwerp in disharmonie zou komen, wanneer zij werd toegepast op een Studenten-Almanak. De qualiteiten, die men daarin mag veronderstellen, zijn gansch andere, dan die voor een kunstwerk vereischt worden, al moge het

zijn dat nu en dan een brokje kunst in zoo'n boekje te vinden is.

Ditmaal is 't er niet in (ik spreek van 't litteraire gedeelte) en ik maak er den inzenders, als betoogd, geen verwijt van. Integendeel, den tweeden maatstaf aanleggende, zeg ik: „'t had nog een massa slechter gekund”.

Wat ik den inzenders daarentegen wel verwijt, is hun opmerkelijk gebrek aan oorspronkelijkheid. Een versje als „Avond” van H. R. (waar drommel heb ik dat ding meer gezien?) of dat andere „Avond” van H. J. N., met zijn ontzaggelijk banale gedachte, geeft weinig blijk van iets eigens. Banaal is er trouwens meer — ik noem het „Liedje”, dat overigens ook heel nare regels bevat, als die van dien zephir, die op de ree de baren komt „klieven”; en dan die twee „Verzen” van Il Sogno, die zijn als weeke boter, glippend tusschen je vingers door. Deze dichter die „een warm geluk van vriendschap” later gaat begraven bij „wat idealen”, spreekt ook nog van „doode droom” en bewijst daarmee, wel eens dingen neer te schrijven, die hij zich niet denken kan. Ik vrees, dat hij tot de gretig-lezers van Hélène Lapidoth behoort, lees maar eens zijn „Sprookje van Jeugd”, waarin ik overigens veel goeds vind — bijvoorbeeld:

Door lichte streeling uit zijn slaap gewekt,
Zag hij haar naast zich, rustig uitgestrekt,

Engel van zachtheid in den schemerglans....

De halmen hadden als een zilverkrans

Zich om haar blanke voorhoofd heengebogen....

De ongelukkige heer F. zal, als hij niet oppast, weldra als zijn spinnewebbenkroon uit elkaar waaien. Ook moet hij zijn beeldenrijkdom wat sparen: een kroon, die van teere draden geweven wordt, en door stil gebed gehecht — die daarna heeft „op oogenlicht-gedein”, vervolgens 't morgenlicht van 't leven uitstraalt, eindelijk een laatsten draad „van woordjes, week en zoet” moet opnemen, maar daarvoor een vuur „dat ascht en rookt en smeult daarbinnen” aanwakkert — zoo'n kroon is een onding.

Hoe de „Grafzang” in den almanak is gekomen, is me een raadsel en moet ik aan eene vergissing toeschrijven — ik ben maar blij, dat de dichter nu gestorven en begraven moet zijn.

Een aardig idée zit wel in „Toekomstdroom” — de schrijver mist echter de fantasie, om 't voldoende uit te werken, en maakt er, dat wel voelende, flauwe moppen tusschendoor, als die over den maximalen afstand van de P. S. tot de bijgebouwen. De tegenstelling tusschen de poëzie van 't oude en de hardheid en koude van 't nieuwe had hij veel meer moeten laten uitkomen.

Een beetje verward en een beetje banaal, maar goed gesteld is „Loutering”. Banaal noem ik het, omdat er zoo groote woorden in gebruikt worden, die niet voldoende tot een mooi geheel verbonden zijn, om een evenredigen indruk te geven. De schrijver snijdt op, of is het b. v. zijn daaglijksch werk, in de parlementen der natiën, de studeerel der geleerden, de vergaderzalen der arbeiderswijken studies te maken. Laat-ie eens een keer of tien in de Tweede Kamer geweest zijn! en dat noemt-ie de „parlementen der natiën”. Maar dat neemt niet weg, dat deze schrijver wel wat te zeggen heeft. Ik vind A. in „Fragment” een zeer zinnelijk heertje, die dientengevolge zelfs praat van „lief-gonzende golfjes” en „rimpeltjes vol weelde-rondingen, die zich verenden tot mollig mooi” en die zich vergist, als hij meent, dat zijne „aanvoeling des harten” mystiek is; zijn natuurbeschrijving schijnt mij minutieus en is wel levendig — hij schijnt dit wel gezien te hebben, al doen ons de zoutkristalletjes, die schitteren, zonderling aan: op een afstand zie je geen zoutkristalletjes maar schitterstipjes.

De schrijver van „Réverie” is wel een aardige dromer: als in elken droom is hij dan hier, dan daar, praat in 2 bladzijden over een straat in Brussel, hulpeloos proletariaat, slecht onderwijs, kunstenaars, die hem niet naar den zin zijn, alles verbonden door zeer diepzinnige gedachten, om dan, zonder eenig verband, een goede beschrijving van een zomernacht te geven. Ik had hem liever zich bij de zuivere natuurbeschrijving zien houden, hij verwondere zich niet „dat hij zoo is gaan houden van het land”, maar trachte steeds meer het te leeren kennen en zien.

De Almanak is van 't jaar bijzonder keurig uitgevoerd

de grijze dikke cartonnetjes, waarop de photographiën geplakt zijn, vind ik echter niet rustig genoeg en onhandig door stijfheid. Mijn lof aan de teekenaars van schutblad en titelblad van 't mengelwerk.

S.

Oprichting Delftsche Rein-Leven-groep.

Donderdag 11 December jl. kwamen in „Thalysia” een vijftiental mensen bijeen, hiertoe door den Delftschen correspondent van het maandblad „Rein-Leven” uitgenoodigd, om de wenschelijkheid te bespreken van de oprichting eener Delftsche Rein-Leven-groep.

De heer J. J. Hoogewerff uit Rotterdam had zich bereid verklaard doel en plannen der beweging nader uiteen te zetten. Na in korte trekken de geschiedenis der beweging behandeld te hebben, besprak Hoogewerff haar tegenwoordig standpunt. De bijna zuiver godsdienstige richting is verlaten en de beweging, en daarmee haar voornaamste uiting, het maandblad, nu onder hoofdredactie van L. van Mierop, is een nieuwe periode ingetreden. Alle richtingen, eindigde spreker, kunnen toetreden, er is maar één eisch: „sympathie voor de beweging.”

Vershillende aanwezigen maakten aanmerking op de godsdienstige richting, waarin het blad zich bewoog, en op de plaatsing der stukken, rijp en groen alle in een blad achter elkaar geplaatst, zoodat het blad volgens hun meening totaal ongeschikt is voor het doel, dat het beoogde en meer schade dan goed doet.

Uit het antwoord van den heer Hoogewerff bleek, dat deze aanmerkingen alle betrekking hadden op de vroegere Rein-Leven-beweging, en dat deze fouten al waren ingezien door de leden; vandaar de reorganisatie 5 of 6 maanden geleden. Hierna is het maandblad „Rein-Leven” verdeeld in: een correspondentieblad waarin de verschillende richtingen in de beweging hunne denkbeelden kunnen uiteenzetten en onderling bespreken en hiernaast een propagandablad, dat zooveel mogelijk neutraal wordt gehouden, de feiten zelf zal behandelen. Bovendien kan elke groep propagandavlugschriften laten drukken, die dus zuiver de richting welke deze groep is toegedaan als basis kan hebben, om dan hiermee te propagandeeren. Ook is na de reorganisatie een streven gekomen door het organiseren van lezingen het streven van Rein-Leven in ruimeren kring bekend te maken, een propagandamiddel dat, zegt spreker, vooral in de eventueel op te richten Delftsche groep, waar het studeerend element wel het overheerschende zal zijn en blijven, veel heil voor het doel zal kunnen brengen.

Ten slotte sloten zich 12 aanwezigen tot een groep aan, terwijl de regeling van een en ander aan den Delftschen correspondent N. Stadtfeld, Oude Delft 3, werden opgedragen, bij wien ook inlichtingen zijn te verkrijgen.

De eerste groep-bijeenkomst werd voorloopig bepaald op 15 Januari a. s. Abonné's op het blad „Rein-Leven” kunnen, wanneer zij dit wenschen, groep-lid worden, terwijl omgekeerd elk groep-lid het blad ontvangt.

J. L.

Apollo.

Uitvoering in de Schouwburgzaal van Stads-Doelen op Woensdag 10 December 1902.

Door de annonce in dit weekblad naar den concertavond van 10 December verlangend, stapten we welgemoed naar Delft's concertzaal.

Op den in het aanlokkend programma aangegeven tijd weerklonk het jubelend Io Vivat en de stoet van Bestuur met zijn gasten betrad de zaal. Symphonie van Mendelssohn!

Hoor! daar klinkt het verbaasd beginaccoord... luister! die schoone melodie daar! het jubelt en juicht en lacht en schreit.

Mendelssohn had het heerlijke land Italië betreden.

En later, onder de bekoring van dat zonnig-zinnelijke land, weemoedig droomend, zingt zachtken zijn ziel... andante.

Het was een schoone taak, welke Apollo's orkest op zich nam, toen het de beroemde Italiaenische symphonie ging instudeeren — maar die taak was ook zwaar: Deze stemmings-symphonie weer te geven met die nuanceering, noodig om des componisten indrukken weer te geven — een goed

geschoold orkest geeft zij al heel wat te doen! Zij geeft blijken van moed en toewijding van de werkende leden, de wijze waarop gespeeld werd. Al waren de stemmen bij moeilijke loopjes niet altijd unisono, waren ook de inzetten niet altijd keurig, wij genoten van dat eerste nummer van het programma.

Hierop volgde de voordracht van Louis Wolff van Mendelssohns vioolconcert. Behoeven wij veel te vertellen van wat de virtuoso ons te genieten gaf? ... wij stemmen van harte in met de woorden van den president bij het overreiken van een hulde-krans.

Alleen — waarom was de accompagnateur de heer C. van Nieuwenhoven zoo al te bescheiden?

Na de pauze vertolkte het orkest de D-dur Suite van Bach. Wat jammer, dat ook hier de blaasinstrumenten zoo domineerden, terwijl de zuiverheid en beschaafdheid van hun toon veel te wenschen overlieten. Moge de finantieele toestand van Apollo spoedig zoo zijn, dat betere hulpstroepen kunnen aanrukken.

Een woord van hulde hier aan den concertmeester Thurkow, die op een critiek moment de violen tot grooten steun was.

In het Air van Goldmark en vooral in de Airs Russes van Wieniawski bewonderden wij weer de groote techniek van Wolff. Ook ditmaal viel hem een luid en warm applaus ten deel.

Eindelijk met de balletmuziek uit „Coppélia” sloot het orkest den muziekkavond. De keuze van dit stuk lijkt ons niet gelukkig in een programma, waar Bach voorkomt.

Een woord van waardeering aan den tijdelijken dirigent, den heer Rosenwald, die tijd en moeite opofferde aan de vereeniging, waarvan hij eens president en dirigent was.

Nog moet ons een waarschuwing van het hart: laat Apollo bij de keuze van haar programma letten op de krachten, die mede spelen — neme het niet te zware stukken; eenvoudige muziek, uitmuntend gespeeld geeft het auditorium veel genot en den medewerkers een blijmoedige hoop op beters.

Laat ons ten slotte mededeelen, dat de senaat van het D. S. C. als immer blijken gaf van waardeering der prestatien der corpsgezelschappen door zijn tegenwoordigheid en door een hulde, Apollo, in den vorm van een lauwerkrans met eenige hartelijke woorden tot den president, aangeboden.

R.

Interacademiale Schaatsenwedstrijden te Utrecht.

10 December 1902.

- Weer: Zonnig, koud, wind O.N.O., barometerstand 772. Temperatuur: — 6° Celsius. Laatste kwartier (na vijven). Neerslag in m.M. 0—.
- IJs: Hard, spiegelglad, zonder scheuren of wakken. Baan 160 M., kort afgezet met vlaggen aan stokken.
- Publiek: Talrijk, doorspekt met de afgevaardigden van Academie en Pol. School. Verder in spanning.
- Jury: Als gewoonlijk, beleefd en netjes in de kleeren.
- Rijders: Van wege de snelheid weinig in het oog vallend. Waarschijnlijk zal Delft winnen.
- Uitslag: Delft corpsprijs met ± 2 sec. boven alle andere. Delft alle personeele prijzen: voor securiteit was de 4e ook uit Delft.
- Winnaars: In de personeele: Breebaart, Lagerwey, de Jonge.
- Ontvangst: Hartelijk, joviaal.
- Kroegjool: Weinig mensen die zich er nog iets van herinneren.
- Pers: Uitstekend, blijkt uit dit verslag.

Berichten en mededeelingen.

S.L. De circulatie der portefeuilles zal vanaf Vrijdag tot Dinsdag na de vacantie geschorst worden.

AGENDA.

DEN HAAG.

Vrijdag 19 December. Gebouw v. K. en W.: Eind-Concert van het kon. conservatorium voor muziek; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Haar thuis”, 8 uur.

Zaterdag 20 Dec. Fransche Opera: „Carmen”; 8 uur.

Zondag 21 Dec. Kunstkring: Matinée; 2 uur.

Dierentuin: Matinée van de Fransche Opera; 2 uur.

Diligentia: Matinée van het Fitznerkwartet; 2 uur.

Gebouw voor K. en W. Fransche Opera: „La fille du régiment”, „Cavalleria rusticana”; 8 uur.

Diligentia: Eerste Concert-Melosphia; 8 uur.

Maandag 22 Dec. Dierentuin: Gezelschap—Van Eysden: „Het sanatorium Fichtenthal”; 8 uur.

Dinsdag 23 Dec. Geb. v. K. en W.: Kunstavond ten bate van de noodlijdende Midden-Javanen; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 19 Dec. Grootte Schouwburg: „Monna Vanna”; 8 u.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid om
degelijk te DINEEREN
à f 0,80 per persoon.

Adres Bureau van dit Blad.

Eettafel aangeboden.

Adres OUDE DELFT 128a.

Een Civiel-Ingenieur te DELFT
repeteert WISKUNDE
voor Examens B.

Aanmelding met brieven, onder No. 2674s-w, aan den
Boekhandel J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

Bierbrouwerij IJsfabriek
P

voorheen A. VAN BERCKEL & ZOON.

SPECIAL

PILSENER BIER.

Delftsche Stoomververij en Chemische Wasscherij
VAN
A. F. BOSMAN, Oude Delft 72.

VERVEN EN UITSTOOMEN
van alle Heeren-Costumes enz. enz.
Tevens wasschen van HANDSCHOENEN.
Spoedige aflevering. Betaling à contant.

Werktuigkundig teekenen en
beschrijvende meetkunde
R. BROESTERHUIZEN,
Coenderstraat 37,
REPETITOR.

Bij den Uitgever J. WALTMAN Jr. is verschenen:

BOUWSTIJLTYPEN

DOOR

J. H. W. LELIMAN, B. I.

en

Prijs f 1,90

Pract. oefeningen in Natuurkunde

voor a. s. Technologen.

Leidraad bij het Onderwijs aan de P. S.

DOOR

DR. M. DE HAAS.

Aflevering II. — Prijs f 1,25.

VERHELLOUW,
Geschiedenis van
het Delftsch Studentencorps
is bijna uitverkocht.

Deze laatste exemplaren blijven verkrijgbaar tegen den prijs van f 5,—.

Dit gedenkboek ter eere van het gouden feest van het D. S. C. geschreven,
wordt, eenmaal uitverkocht zijnde, **niet meer herdrukt.**

H.H. Corpsleden, die zich dit prachtwerk nog wenschen aan te schaffen,
wordt in overweging gegeven hun bestellingen spoedig te doen aan

den Uitgever,

J. WALTMAN Jr.

Technische Boekhandel

J. WALTMAN J^R.

Binnenwatersloot 33.

De **STUDIEBOEKEN** door H.H.
Docenten aanbevolen zijn

STEEDS VOORRADIG.

Verkrijgbaar:

Teekenportefeuilles.

Portefeuilles 100 × 75 cM.	f 2,25
„ met drie kleppen.	„ 3,20
Portefeuilles 150 × 100 cM.	„ 5,00
„ met drie kleppen.	„ 6,50
Portefeuilles, solider constructie, met rond handvat en sierlijk naambordje,	
101 × 76 cM. f 4,20.	150 × 100 cM. f 7,50
Idem met vier kleppen,	
101 × 76 cM. f 6,10.	150 × 100 cM. f 10,75

TEEKENBORDEN	100 × 150.
id.	100 × 75
id.	75 × 55.

Teekenhaken, Teekenschragen, Driehoeken, Mallen.

REKENLINIALEN.

Maatstokken, Decimeters, Technische Inkten, Teekenpotlooden,
Verfschotels, Penseelen, Punaises, Gomelastiek.

DICTAATCAHIERS.

SCHETSBOEKEN.

PASSERDOOZEN

systeem E. O. Richter & Co. tegen de door de fabrikanten vastgestelde
prijzen. Een groote collectie dezer doozen en losse instrumenten is
voorradig.

Technische Boekhandel

J. WALTMAN J^R.

Binnenwatersloot 33.